

ESAD DURAKOVIĆ

Demonija politike i presuda komandantu Vojske Republike Srpske

U jučerašnjoj presudi treba podvući jednu važnu stvar: presuda za stravičan zločin nije izrečena Ratku Mladiću već komandantu Vojske Republike Srpske, Vojske koja je stvarala današnju Republiku Srpsku. Drugim riječima, presuđeno je da je Republika Srpska nastala na masovnim zločinima, o čemu svjedoče i gotovo bezbrojne masovne grobnice na njenome tlu, kao i brojne druge presude u vezi s tim. Srebrenica u kojoj je izvršen genocid danas je u sastavu RS (!) i na njenome čelu je čovjek koji negira genocid!

Dodajmo ovoj impresivnoj pravničkoj, političkoj i humanitarnoj činjenici sljedeće. U više ranijih presuda također je eksplicirano (Karadžić i dr.) da su arhitekta RS izvršili masovne zločine zato da bi nastala njihova tvorevina koja se zove RS. Tako su ranije već eksplicite navedene, u tom kontekstu, institucije RS – Vojska i Policija.



Zatim, i danas se mogu vidjeti snimci na kojima je današnji predsjednik RS, Milorad Dodik, govorio kako je u BiH izvršen genocid. Ne zaboravimo da je Čavić... na TV govorio o tome kako je u BiH izvršen genocid. Vrlo važno je podvući da je on to govorio u svojstvu Predsjednika RS.

Dakle, postoji ogroman broj činjenica, presuda, svjedočenja iz redova čak kreatora RS, da je ona nastala na masovnim zločinima. Nije moguće pobrojati ih ovdje, niti je toj moj cilj, već želim – povodom ove presude – ukazati na barem dvije vrlo važne stvari.

Prvo, ova presuda je očekivana i ona je pozitivna u datim okolnostima, bez obzira na nezadovoljstvo nekih subjekata. Ona je, na najvišem nivou, svjedočenje i dokaz o karakteru RS. No, RS je realnost koju se mora prihvatiti kao entitet BiH i zato je potrebno zaputiti se – radi budućnosti sljedećih naraštaja – u pravcu ostvarivanja zajedničkih pozitivnih interesa, za sve narode i za oba entiteta. Ostrašćeno politiziranje nedavne mračne prošlosti može voditi samo ka stagnaciji, čak nazadovanju i pripremi terena za naredne besmislene destrukcije.

Drugo, da bi se napravio taj pozitivni i nužni iskorak naprijed, neophodno je da politika, ili ono što se neopravdano zove političkim elitama, prihvati i ovu pravničku realnost višestruko dokazanu u Haagu, da se suoči sa Istinom, jer samo tada može krenuti naprijed, ka boljem, i taj progres se može postići samo u stremljenju ka zajedničkim interesima.

Krajnje je zabrinjavajuće, šokantno je, apsolutno, gledati sinoć, odnosno jučer, kako po dijelovima RS ljudi lijepe plakate s natpisima RATKO MLADIĆ JE NAŠ HEROJ: dakle, neki ljudi (nikada ne cijeli narod; nikada i nigdje ne može se osuditi cijeli narod!!) slave zločin, odnosno slave kao heroja vojnog komandanta koji je počinio masovne i nečuvene zločine. S čime, s kim se to poistovjećuju ti ljudi?! Kakva je to bolest?!



Za ovako bolesno reagiranje nekih ljudi odgovorna je zapravo politika, politička elita. Oni svojim izjavama, komentarima presude i td. podstiču to zaista bezumno javno slavljenje zločinca kao SVOGA HEROJA! Oni time hoće (ne uspijevaju, naravno!) kolektivizirati zločin kao kolektivnu vrlinu, ali srećom ima mnogo ljudi u srpskom narodu koji na to ne pristaju, koji to demaskiraju. Nisu ovdje odgovorni ljudi koji po ulicama obilježavaju zločin kao vrlinu već je odgovornost na političkoj eliti koja svojim stavovima podstiče na to.

Do promjene svijesti tih masa koje zločin slave kao vrlinu moguće je doći samo – zaista: samo – onda kada politika bude prihvaćala, dugo i sistematski, pravničku i povijesnu činjeničnost, kada bude „svome narodu“ snažno, dugo i uporno sugerirala – na sve institucijske načine – da prihvati tu činjeničnost jer se samo odatle može krenuti naprijed, a ne ostajati u ukletom mjestu i pripremati besmislenu reprizu prošlosti.

Pogledajmo kako su to učinili Nijemci poslije Drugog svjetskog rata. Nemoguće je prihvaćati neke činjenice kao realnost, a neke druge – i to upravo one koje su u tijesnoj vezi s njom – ne prihvaćati kao realnost.

Ovom retorikom povodom presude glavnom vojskovođi RS, političari u RS svjedoče, zapravo, na najbolji način da ne živimo u doba kreativne politike, već one politike koja uporno slavi zločin kao vrlinu i u tom smjeru podstiče svije glasače. Oni tako krvavi pir ne smatraju okončanim.

Nema nikakve sumnje: riječ je o demoniji politike.

Piše: Akademik Esad Duraković